

Abht'alyon (zugot)

Abht'alyon, also **Avtalyon** and **Abtalion** (*Hebrew: אַבְתָּלִיּוֹן*) was a rabbinic sage in the early pre-Mishnaic era who lived at the same time as Sh'maya.

A leader of the Pharisees in the middle of the first century BC and by tradition vice-president of the great Sanhedrin of Jerusalem. He was of heathen descent (*Bab. Yoma*, 71b; *'Eduy.* v. 6; *Gi* □. 57b; *Yer. M.* □. iii. 81b; see Weiss, *Dor Dor we-Dorshaw*, i. 1, and Landau, p. 319). Despite this fact, Abtalion, as well as his colleague, Shemaiah, the president of the Sanhedrin, was one of the most influential and beloved men of his time. Once, when the high priest was being escorted home from the Temple by the people, at the close of a Day of Atonement, the Talmud (*Yoma*, 71b) relates that the crowd deserted him upon the approach of Abtalion and his colleague and followed them. Abtalion used his influence with the people in persuading the men of Jerusalem, in the year 37 BC, to open the gates of their city to Herod the Great. The king was not ungrateful and rewarded Abtalion, or, as Josephus calls him, **Pollion**, with great honors (*Josephus, Ant.* xv. 1, § 1). Although there is no doubt that, in this passage of Josephus, Abtalion is meant by this name Pollion (the original form of the name is presumably **Ptollion**, which explains both the prefixed A in the *Talmud* and the omission of the t in Josephus), in another place (*Ant.* xv. 10, § 4), where this name recurs, it is doubtful whether Abtalion is intended or not. Josephus relates there how Herod exacted the oath of allegiance under penalty of death, and continues: "He desired also to compel Pollion, the Pharisee, and Sameas, together with the many who followed them, to take this oath; they, however, refused to do this, but nevertheless were not punished as were others who had refused to take it, and this indeed out of consideration for Pollion." Since this episode took place in the eighteenth year of Herod's reign (20 or 19 BC), this Pollion can not have been Abtalion, who died long before, as we learn from authoritative *Talmudic* sources, according to which Hillel, the pupil and successor of Abtalion, was the leader of the Pharisees about 30 BC. It is probable, therefore, that Josephus was misled by the similarity of the names Shemaiah and Shammai, and so wrote "Pollion and Sameas" instead of "Hillel and Shammai."

Very little is known concerning the life of Abtalion. He was a pupil of Judah ben Tabbai and Simeon ben Shetach, and probably lived for some time in Alexandria, Egypt, where he and also his teacher Judah took refuge when Alexander Jannaeus cruelly persecuted the Pharisees. This gives pertinence to his well-known maxim (*Ab. i.* 12), "Ye wise men, be careful of your words, lest ye draw upon yourselves the punishment of exile and be banished to a place of bad water (dangerous doctrine), and your disciples, who come after you, drink thereof and die, and the name of the Holy One thereby be profaned." He cautions the rabbis herein against participation in politics (compare the maxim of his colleague) as well as against emigration to Egypt, where Greek ideas threatened danger to Judaism. Abtalion and his colleague Shemaiah are the first to bear the title *darshan* (*Pes.* 70a), and it was probably by no mere chance that their pupil Hillel was the first to lay down hermeneutic rules for the interpretation of the Midrash; he may have been indebted to his teachers for the tendency toward *haggadic* interpretation. These two scholars are the first whose sayings are recorded in the Haggadah (*Mek.*, *Beshalla* □, iii. 36, ed. Weiss.). The new method of *derush* (Biblical interpretation) introduced by Abtalion and Shemaiah seems to have evoked opposition among the Pharisees (*Pes.* 70b. Compare also Josephus, l.c., Παλλίων ὁ φαρισαῖος, where a title is probably intended). Abtalion and Shemaiah are also the first whose halakot (legal decisions) are handed down to later times. Among them is the important one that the paschal lamb must be offered even if Passover falls on a Sabbath (*Pes.* 66a). Abtalion's academy was not free to every one, but those who sought entrance paid daily a small admission fee of one and a half *tropaika*; that is, about twelve cents (*Yoma*, 35b). This was no doubt to prevent overcrowding by the people, or for some reasons stated by the Shammaites (*Ab. R. N.* iii. [iv.] 1).

ר' ע מברטנורה

אבות פרק א

ה עיקר תוי"ט

סכuous כס' כינוי נפניות נוחכה צלע ככלכה :
מעטה, הוו, היס סיה קדנאל כה סיס פלוני זכלני, וממחוץ
טונה: י' שמעיה ואבטלהון. נגי נדק טו(כח), ומגנני
ז' זית דין נקלעה צבאס זה, טפיווזו ה' ג' לקטנס, כי טליון
הה: האה, כטיטיומי קפן. לויו טליה וטליזה[גינומות קירן].
קפליס: אהוב את המלאכה. הפלטו יט לו גמס
ליוי צעמוס [צחוטות נט]: ושנא את הרבענות. ולו
ו' ליא לב נלב כלג'ם [פקחות קוגן], פasset נבלחה נזוקה
יעיך צ' מלחה. פיוו'ה מלחה, וטנה מ'ת sclוניות, סמלמק
ו' ואל תחוודע לרשות. כדי ליטול גננות על ויקא. חי'
כמו צחיליכט לדוחג כהלומי. נלשות, פצלאס קלוייס
הרנו בדבוריכם. צלע חנימו מוקוס לטעות צדניליס:
ו' סלהמס צו הין זס מס מיעיס, יט למוח צמלה יגוליס כחטול
פניש נחולכה צלע כהכלכה, ופס כינוי נמיס קלטיס(כח),
אלמליסים כהחים מחליכס מלהומס דצליס דכלי מינוות
ז' הוותן דטוא צטולות צעולס. כמו זקלס למיגטינזוק חיט
חסוי נפנדיס כמתמיזס ה'ת קרג' מל מינה לקדול
מרג' .

מִלְיכוֹן מֶלֶךְ וּמַלְכָּקָם כּוֹהֵל וּכְפָעָה מַחְקָקָה לוֹ,
לְכֹךְ הַמֶּלֶךְ וְלְכֹל חֲלִילָה מִן פָּטוּלָנוּתָה, כָּלּוּמָל דַּעַת
צְמַדְלָס חַזּוּה עַלְיוֹ פֻּלְטָנוֹתָה כִּי סְמָחוֹס וְבָעוֹה לְהִזְוֹן:
חַל אַל תַּעֲשֵׂה עַצְמָךְ בְּעָרְכֵי הַדִּינָנִים, כְּהָתוֹן

וְשִׁמְעוֹן בֶּן־שָׁבַת
יְהוֹדָה בֶּן־טְבָאֵי
עֲצָמָךְ כְּעֹזְרָכִי
בְּעֵלִי דִּינִים עַזְמָם
בְּעִינֶיךָ כְּרֹשְׁעִים
מְלֻפְנִיהָ יְהִיוּ
בְּשַׁקְבָּלוּ עַלְיִיחָד
ט שִׁמְעוֹן בֶּן־שְׁטוֹן
חַתּוֹר אֶת הַשְׁעָר
בְּדַבְרֵיהָ שְׁמָמָא
שְׁקָר : י שְׁמַעְיָה
מֵהֶם . שְׁמַעְיָה
הַמְלָאָכה , וְשָׂנָא
מִתְונֶדֶע רְשָׁוֹת :
חַכְמִים , הַזְהָרוּ
תְחֻבוּ חֹבֶת גָּלָל
מִים הַרְעִים , ו
הַבָּאים אַתְּרִיכֶם
שְׁמִים מַתְחַלָּל :
קְבָלוּ מֵהֶם . ו

ולך נחכוון נגוזוֹן). כי נמי, נמיהיך מהל מכם
בזועה ובצנע, לך חהמל נמאל נצנע: ט וחווי
זהיר בדבריך. אלה ילהמל סדיין זמאל כר וכרכ סיס
לדריס לאנו לומד צעל קדין הו קטעוּס לומאל גדר צל
צעיו כל קימליך בסס. וצמעתי פמפליז טסיה הנטלוּין טליין זמאל
צלצון חלמי קטן, כמוו חמל כ' יומנן כל קוינט כל יוממיין
יביזוּו קטן וקעננה. אף כלון אנטלוּין חכיאן כל קוינט כל יוממיין
לאתפלנק (ככ'), חייך לעקוּק זמאלחה, טנטטלם מציילך, דהמ
חהמל מלהס גדול חייכ וגענוי לי לעקוּק זמאלחה, דהמ
וטול גאלח, ולאי תיימל כהנעה מהל, גבעלה דטה מהל, ו
מלנסוג אולריה על פאנזוכ, סאלכניתם מוקדלה מה צעלין
נמי, אל החודע לכתום, אלה יעכילדוך של דעת קוי
לצוח, מפניע פאלרזה צויה לפאות כלוּגונ: ואָה
שמעא תחובו חותב גלוּות. כלומאל, הע"פ זכnam
וחממייכו גלות וחננו למקוס זיט טס האנטיס אמלחיין
ויכינו מהז דכליכס זכליכס זטהיינס בגנויס וויכנו
וימוטו פטנס: ונמצא שם ששים מתחילה. עיקט
קונו טס נזוק ובייחוק חלמייך צהמל נאס מה
יבוי

אליו דואג היה משים השם ונכיה ובחיר השם יתפרק. יא. מים הרעים. כינוי לאפיקורוסות. נאמרו: השמו בבריכם בתוך המון, ולא יהיה ברבריכם מקום שישב פירוש אחר. מפני שאם יהיה שם אנשים כופרים,

יפרשו אוטם כפי אמונתם, וה תלמידים כבר שמעו אומם מהם, ויחזו לאפיקורוסות, ויחשבו שזאת הקינה אמונחתם, ויהיה בזה חילול השם. באשר ארעו לאנטיגנוס עם צדוק וביתוס.

יב. מתלמידיו של אהרן. אמרו, שאהרן עליו להשלים, כשהיה מרציש באדם שתוכנו רע, או שהו מספרים לו

יב. היל וישmai קבלו מהם. היל אומר: הוי מתלמידיו של אהרן: אהוב שלום ורודף שלום,

ומלחיקים הרבה. יב. היל וישmai קבלו מהם. ממשעה ואבטליון. הוי מתלמידיו של אהרן. כאמור, היל למד מאהרן, שהיה אהוב שלום, שנאמר (מלאי ב, ה): "בריתי הקה אתו הרים והשלום". כשהיה רואה שנים מריבים זה עם זה, היה הולך לכל אחד ואחד שלא מדעת חברו ואומר לו: פלוני, ראה,

יא. הזהרו בדבריכם. בחזרה שמועתכם. שפָא תחובו חובת גלות. כאמור, שמא תהיו מורים בברבר קאstor שישי בו גלות. ותגלו מקום מים הרעים. למקום אחר שאין שם תלמידים הגונים, ותלמדו להם. וכשפתחו

למקומכם, ישתו התלמידים הבאים אחריכם. וילמדו מהם להתר דבר של אstor, ונבואו לידי חיוב מיתה. ונמצא שם שמים מתחלה על ידיהם. לפי שעכל יאמרו: ראים הילו בני אדם, שהו תלמידים הוגנים, ומתו בחציהם ימיהם, וכן הינה תורתם עליהם, שכתוב בה (משל ג, ב): "כי אריך ימים וshort חיותם"; וכתיב (דברים ל, כ): "כי הוא חייך וארכ ימיך"; וכתיב (משל ג, ח): "עֵץ חַיִם הִיא

למחזיקים בה". יב. היל וישmai קבלו מהם. שהיה אהוב שלום, שנאמר (מלאי ב, ה): "בריתי הקה אתו הרים והשלום".

ריבינו יונה

ומלאכתם מרבה, ויעשה מלאכת השם רמייה מפני המלאכה הזאת; ועוד, שלטוף (יוזד) [נירידנו] מנקשו אם ימצענו בלי תועלת, שאין מקרין לו לאדם אלא לצרף עצמן, ועל-כל-פניהם פעם אמת לא יוכל לעשות אשר האדון מבקש:

יא. אבטליון אומר: חכמים הזהרו בבריכם, שמא תחובו חובת גלות. ובנו מאיר הילוי, זכרונו לברכה, כתוב זאת המשנה בפרושיו על דרך נכוון: הזהרו בבריכם - לבאר בבריכם, כדי שלא מגיחו מקום למיניהם לרזות: שמא תחובו חובת גלות ותגלו למקום מים הרעים - מקום מיניהם, שמראים פנים לתורה שלא כתולכה, וידركו מתחזק (בריכם) [בריכם] דבריים אשר לא כן: וזאת החקמים הבאים אחריכם - שישמעו את דבריכם ולא יבינו, ויסמכו על דברי המגן שפירושו את (בריכם) [בריכם] על-פי דעתם וייה סבירין שזאת הקה דעתכם, וنمצא שם שמים מתחלה:

יב. היל וישmai קבלו מהם. ממשעה ואבטליון: היל אומר: הוי מתלמידיו של אהרן, אהוב שלום ורודף שלום. רוצה לומר, שאהוב בלבדו האמת והשלום וירודף אחריו בפועל ידיו, כי יש בגדי-אדם אהובים אותו בלבב שלם, ולא שייטרחו עצם לשום שלום בעולם ואינם הולכים בבריכי

יא. שמא לשקר נאכטה, שווא, וشكل גברא שהוא לא ואינו של ריבון; שנינו לפיך. אמר שות.

ידנו: ערך תוה:

בדת: שר גאל כי תוה ר' הון זון א, :

ת: ל, :